ततः शिखण्डी पाञ्चाल्यः पुंस्त्वमासाद्य पार्थिव। विवेश नगरं हृष्टः पितरञ्च समासदत्।
यथावृत्तन्तु तत्सर्व्वमाचख्यौ द्रुपदस्य तत्। द्रुपदस्तु तच्छ्रुत्वा हर्षमाहारयत्परं।
सभार्य्यस्तच्च सस्मार महेश्वरवचस्तदा। ततः सम्प्रेषयामास दशार्णाधिपतेर्नृप।
पुरुषोऽयं मम सुतः श्रद्दधातु भवानिति। अथ दाशार्णको राजा सहसाऽभ्यागमत्तदा।
पञ्चालराजं द्रुपदं दुःखशोकसमन्वितः। ततः कार्श्न्यमासाद्य दशार्णाधिपतिस्ततः। ७५००
प्रेषयामास सत्कृत्य दूतं ब्रह्मविदां वरं। ब्रूहि मद्वचनात् दूत पाञ्चाल्यं तं नृपाधमं।
यन्मे कन्यां स्वकन्यार्थं वृतवानसि दुर्म्मते। फलं तस्यावलेपस्य द्रक्ष्यस्यद्य न संशयः।
एवमुक्तश्च तेना सौ ब्राह्मणो राजसत्तम। दूतः प्रयातो नगरं दशार्णनृपचोदितः।
तत आसादयामास पुरोधा द्रुपदं पुरे। तस्मै पञ्चालको राजा गामर्घ्यञ्च सुसत्कृतं।
प्रापयामास राजेन्द्र सह तेन शिखण्डिना। तां पूजां नाभ्यनन्दत्स वाक्यञ्चेदमुवाच ह। ७५०५
यदुक्तं तेन वीरेण राज्ञा काञ्चनवर्म्मणा। यत्तेऽहमधमाचार दुहिताऽस्त्र्यभिवञ्चितः।
तस्य पापस्य करणात् फलं प्राप्नुहि दुर्म्मते। देहि युद्धं नरपते ममाद्य रणमूर्द्धनि।
उद्धरिष्यामि ते सद्यः सामात्यसुतबान्धवं। तदुपालम्भसंयुक्तं श्रावितः किल पार्थिवः।
दशार्णपतिना चोक्तो मन्त्रिमध्ये पुरोधसा। अभवत् भरतश्रेष्ठ द्रुपदः प्रणयानतः।
यदाह मां भवान् ब्रह्मन् सम्बन्धिवचनाद्वचः। अस्योत्तरं प्रतिवचो दूतो राज्ञे वदिष्यति। ७५१०
ततः सम्प्रेषयामास द्रुपदोऽपि महात्मने। हिरण्यवर्म्मणे दूतं ब्राह्मणं वेदपारगं।
तमागम्य तु राजानं दशार्णाधिपतिं तदा। तद्वाक्यमाददे राजन् यदुक्तं द्रुपदेन ह।
आगमः क्रियतां व्यक्तः कुमारोऽयं सुतो मम। मिथ्येतदुक्तं केनापि तत्र श्रद्धेयमित्युत।
ततः स राजा द्रुपदस्य श्रुत्वा विमर्षयुक्तो युवतीर्वरिष्ठाः। सम्प्रेषयामास सुचारुरूपाः शिखण्डिनं स्त्रीपुमान् वेति वेत्तुं।
ताः प्रेषितास्तत्त्वभावं विदित्वा प्रीत्या राज्ञे तच्छशंसुर्हि सर्व्वं। शिखण्डिनं पुरुषं कौरवेन्द्र दाशार्णराजाय महानुभावं। ७५१५
ततः श्रुत्वा तु राजा स आगमं प्रीतिमानथ। सम्बद्धिना समागम्य हृष्टो वासमुवास ह।
शिखण्डिने च मुदितः प्रादाद्वित्तं जनेश्वरः। हस्तिनोऽश्वांश्च गाश्चैव दास्योऽथ बहुलास्तथा।
पूजितश्च प्रतियथौ निर्भत्स्य तनयां किल। विनीतकिल्बिषे प्रीते हेमवर्म्मणि पार्थिवे।
प्रतियाते दशार्णे तु हृष्टरूपा शिखण्डिनी। कस्यचित्त्वथ कालस्य कुबेरो नरवाहनः।
लोकयात्रां प्रकुर्व्वाणः स्थूणस्यागान्निवेशनं। ७५२०
स तत् गृहस्योपरिवर्त्तमान आलोकयामास धनाधिगोप्ता। स्थूणस्य यक्षस्य विशेषवेश्म स्वलङ्कृतं माल्यगुणैर्व्विचित्रैः।
लाजैश्च गन्धैश्च तथा वितानैरभ्यर्चितं धूपनधूपितञ्च। ध्वजैः पताकाभिरलङ्कृतञ्च भक्ष्यान्नपेयामिषदन्तहोमं।
तत्स्थानं तस्य दृष्ट्वा तु सर्व्वतः समलङ्कृतं। मणिरत्नसुवर्णानां मालाभिः परिपूरितं।
नानाकुसुमगन्धाढ्यं सिक्तं संमृष्टशोभितं। अथाब्रवीत् यक्षपतिस्तान् यक्षाननुगांस्तदा।
स्वलङ्कृतमिदं वेश्म स्थूणस्यामितविक्रमाः। नोपसर्पति माञ्चैव कस्मादद्य स मन्दधीः। ७५२५